

Posudek vedoucího bakalářské práce Jiřího Lupoměcha: Přestupky proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu

Problematika správních deliktů, patří mezi oblíbená témata kvalifikačních prací, všech stupňů. Platí to zejména o přestupcích, snad i proto, že jsou nejvíce rozpracovány v literatuře a judikatuře. Na autora, které si jej zvolí však začasto číhá past, protože mu nezbyvá než jen opisovat texty monografií a komentářů, k nimž jen sotva může přispět svojí přidanou hodnotou.

V případě posuzované práce autor ukazuje, jak se lze této pasti vyhnout. Zvolil si jak patrně z nadpisu oblast bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, které zřejmě dobře zná z praxe /viz str. 8/ a může se tak věnovat specifickým otázkám této oblasti správního trestání.

Z hlediska systematiky nelze vznést podstatnější námitky a totéž platí i o formální stránce, kde se však mohl vyvarovat některých drobnějších překlepů, např. na str. 68 používá u vyhlášky č. 341/2002 Sb. plurál, ačkoli na místě je singulár.

Zásadnější chybou je, že v citacích literatury snad nikde neuvádí stránky, což je běžná norma, které recenzentovi, případně jinému čtenáři umožňuje orientaci, resp. i kontrolu. Jde přitom o notorietum, které je obsaženo v každém pokynu o zpracování kvalifikačních prací. Vhodné by též bylo, vycházet z posledních vydání knih /platí to např. o komentáři k přestupkovému zákonu/.

Autor zvolil, třebaže nijak originální, ale současně bezpečný postup, tj. od popisu obecných otázek hmotného a procesního přestupkového práva k rozboru jednotlivých skutkových podstat přestupků na úseku bezpečnosti dopravy, zvláštní pozornost věnoval bodovému systému a uzavřel přiblížením praxe policie při řešení dopravních přestupků.

Při hodnocení práce se nelze vyhnout konstatování, že je místy dosti popisná, což platí zejména o dvou prvních kapitolách, kde chybí rozsáhlejší judikatura, kterou autor na jiných místech uvádí /příkladem v tomto ohledu je zmínka o sankcích a ochranných opatření na str. 15-18 nebo pasáž o odložení věci na st. 19/.

Na str. 23 dospívá autor k závěru o možnosti konat veřejné ústní jednání. Osobně se domnívám, že to zákon neumožňuje, nicméně takové konstatování je třeba vždy argumentovat.

V subkapitole o opravných prostředcích měla být rozhodně větší pozornost věnována zákazu reformace in peius, o čemž existuje jak literatura, tak judikatura a to už jen proto, že jde o lex specialis k obecnému režimu správního řádu.

Vlastní jádro práce leží v kapitole třetí, která je též nejrozsáhlejší. Autor v ní postupně sleduje skutkové podstaty přestupků v oblasti silniční dopravy a podle možností svoje závěry podpírá judikaturou zejména nejvyššího správního soudu.

Na str. 52 dospívá k závěru, že bodový systém není sankcí, aby na str. 56-57 uvedl, že toto tvrzení není zcela přesvědčivé. Oponenta mrzí, že tu není odkaz na jeho článek /ten je uveden v přehledu literatury/. Nejde tu snad o ješitnost, ale požadavek korektnosti. Ostatně stejného hříchu se dopustil i na str. 10. Nechci se tu zapojit do honu na plagiátory, nicméně nad těmito prohřešky zvedám varovně prst.

Pasáž o praktických postupech policie je instruktivní, byť nijak originální. Jistě kritičtěji mohl vyznít i závěr.

Co vzbuzuje jisté pochybnosti, jsou přílohy, v nichž jsou zachyceny obličeje pachatelů dopravních přestupků. Vzhledem k tomu, že se jedná o osobní údaje, jejichž správcem se po uložení stává Západočeská univerzita, doporučuji, aby došlo buď k jejich vypuštění nebo vhodné anonymizaci.

Posuzovaná práce je bakalářskou, takže nelze očekávat obsáhlejší teoretické soudy a syntézy. Autor ovšem celkově prokázal, že je schopen systematicky sledovat téma, popsat jej a používat k tomu metod běžných pro odborné práce. V tomto směru tedy splnil požadovaná kritéria a doporučuji, aby jeho práce byla připuštěna k obhajobě.

26. října 2011

Doc. JUDr. Pavel Mates CSc.